

Vrijwilligerskrant

IJsselheem

Vrijwilliger bij IJsselheem **Echte ontmoetingen maken je dag!**

02

Inspirerende verhalen

03

'Lekker wandelen in de zon'

04

Hart-verwarmende acties

03

'Veel steun aan Zwaantje'

Iets voor jou?

Alice

Alice (56), vrijwilliger in Myosotis in Kampen. Elke donderdagochtend doet zij met een groep bewoners 'Bewegen op muziek'. Soms begeleidt ze een puzzeltocht.

Vrijwilligers in coronatijd

Inspirerende verhalen van vrijwilligers, medewerkers, cliënten en vrijwilligerscoördinatoren.

In de 'eerste coronagolf' sloten verpleeghuizen de deuren, ook de locaties van IJsselheem. Vrijwilligers konden een tijd lang niet komen. De eerste inzet van vrijwilligers vond weer plaats in de vorm van ondersteuning bij beeldbellen (toen bezoek nog niet mogelijk was). Daarna zijn vrijwilligers op vele manieren weer betrokken bij de bewoners en cliënten en aan de slag gegaan.

Bestaande vrijwilligers, maar ook nieuwe vrijwilligers die (al dan niet tijdelijk) hun bijdrage leverden. Hun inzet is van grote waarde!

In de coronatijd hebben we maatwerk toegepast op de locaties als het gaat om de inzet van vrijwilligers. Bij de ene locatie kon er meer, anders of eerder dan bij de ander. Wat er mogelijk was.

Aan alle vrijwilligers: jullie plezier, bijdrage en aandacht betekent heel veel! Hartelijk dank voor jullie inzet!

Inspirerende voorbeelden

Dieke Bakker
vrijwilligerscoördinator
Myosotis

- Vrijwilligers die individueel even met iemand naar buiten gaan en die anders altijd bij de zangmorgen hielpen (dit kan nog niet doorgaan)
- Vrijwilligers die ons helpen bij de kleine activiteiten en wel probeerden te komen
- Vrijwilligers die blijven komen op de woning ondanks hun eigen leeftijd
- Vrijwilliger die niet aan het werk kon in een hotel vanwege corona kwam bij ons vrijwilligerswerk doen.

Marijke Pennenkamp
vrijwilligerscoördinator
De Vijverhof

"We hebben in de eerste coronagolf enkele vrijwilligers ingezet bij de deur, om mensen binnen te laten. Om boodschappen aan te pakken, was weer klaar te zetten voor familie. Daarnaast hebben de vrijwilligers de schone was en de boodschappen weer weggebracht naar de cliënten."

Erna Wennemers
vrijwilligerscoördinator
De Maarenhof

"De eerste weken hebben wij het zonder vrijwilligers gedaan, maar waren heel blij dat wij na een tijd weer vrijwilligers konden inzetten:

- vrijwilligers die op de afdeling koffie/thee schonken en tijd hadden voor individuele aandacht.
- toen bezoek weer mogelijk was, werden 'ontvangstvrijwilligers' ingezet om bezoek binnen te laten.
- docent zorg die zich aanmeldde als vrijwilligster en bij de woning hielp met zorgtaken.
- muziekgroepjes (buiten) aangeboden door Quintus."

Hermien Mulder
vrijwilligerscoördinator
Nieuwe Haven

"We hadden een hoogwerker i.s.m. PEC United en Riwal om familie in contact te brengen met bewoners. Vrijwilligers namen de gastheer- en vrouwschap en planning voor hun rekening voor deze hoogwerker en voor de bezoeken (gerealiseerd i.s.m. Delta Wonen) van de Nieuwe Haven."

Hoogwerker om familie in contact te brengen met bewoners

"Zie je een beer op de weg, geef hem een knuffel"

Maaïke Teuben
vrijwilligerscoördinator
Margaretha

"In de coronaperiode vanaf maart zijn wij onder andere geweldig geholpen door twee scholieren en één nieuwe 'corona'-vrijwilliger die zelf een eigen onderneming heeft in de evenementen sector (zie verhaal van Melvin Brandenbrug). Zij hielpen alle drie met het rondbrengen van de boodschappjes die de bewoners normaal gesproken zelf deden in ons winkeltje."

Inspirerende verhalen

Anneke: 'Ik hou van gezelligheid'

Mevrouw Anneke Woning (85) is slechtiend. "Maar ik ben niet afhankelijk, ik probeer alles zelf te doen. Ik wandel veel. En ik fiets op de fiets die op de gang staat." Annette Kramers, vrijwilligster, zegt dat iemand ook met haar samen kan fietsen, buiten. "Daar vind ik mezelf nog geen type voor," zegt mevrouw Woning. "Ik voel me niet oud."

Niet alleen

"Ik puzzel veel en luister veel naar luisterboeken. Gisteren deed mijn luisterboek het niet meer, daar heb ik slecht van geslapen. Om 4 uur was ik wakker en lag te piekeren over mijn steeds slechter wordende zicht. Ik zie nog maar 10%. Daar had ik een huilbui van. Maar ik heb het hier goed naar mijn zin. Ik ben blij dat ik hier gekomen ben, dat we dit doorgezet hebben. Ik kwam hier samen met mijn man vanwege zijn dementie. Hij is nu overleden, ik heb een zwaar jaar gehad. Ik moet er niet aan denken alleen te zitten, want ik houd van gezelligheid!"

Positief

Mevrouw Woning vindt het fijn dat Annette haar helpt met puzzelen en haar nagels lakt.

"Ik kan het met haar goed vinden, ik kan het met iedereen goed vinden. En fijn dat ze mijn nagels doet, ik zie er graag verzorgd uit." Ze mist soms de nieuwtjes uit Kampen. "Mijn man las alles voor uit de plaatselijke krant." Annette: "Ik kan u ook elke week wel voorlezen uit De Brug, ik zal het meteen aangeven bij de vrijwilligerscoördinator." at is prettig, vindt mevrouw Woning. "Ook fijn als de mensen van de aanleunwoningen straks ook weer kunnen komen. Dan kan ik weer een praatje met ze maken. Ik bekijk het positief!"

Annette: 'Ik miste het!'

Annette Kramers doet al zo'n 11 jaar vrijwilligerswerk in De Vijverhof in Kampen, twee middagen in de week. Tijdens de eerste lockdown viel het vrijwilligerswerk weg. "Gelukkig kon ik op een gegeven moment weer gaan helpen om bewoners naar de 'bezoekunits' te brengen waar ze familie konden spreken."

Na de zomervakantie konden vrijwilligers weer op de afdelingen activiteiten doen. Zo leerde Annette ook mevrouw Anneke Woning (85) kennen.

Manusje-van-alles

"Ik hielp mevrouw Woning met puzzelen. Omdat ze slechtiend is, kan ze soms een puzzelstukje niet vinden. Of ik deed haar nagels. Met andere bewoners doe ik soms ook een spelletje." Sinds enige tijd zijn de activiteiten weer 'beneden', met bewoners van de verschillende afdelingen bij elkaar. De mensen uit de aanleunwoningen kunnen helaas nog niet aansluiten.

Wijsheid en gezelligheid

Annette vindt het leuk om vrijwilliger te zijn in De Vijverhof. "Vroeger zat ik in de thuiszorg, ik hou er van met ouderen te werken. Met kleuters of pubers, daar heb ik geen feeling voor. Dan loop ik gillend weg. Ik kende De Vijverhof al. Een moeder van een vriendin woonde hier. Ik vind het fijn om ergens onderdeel van te zijn." Ze kan veel leren van de ouderen. "Zij zijn heel wijs. Ik leer bijvoorbeeld over de geschiedenis van Kampen. Maar natuurlijk is het ook gewoon heel gezellig!"

"Laat los!"

Thomas: 'Mooi om dit te kunnen doen'

Horecabedrijf De Agnietenberg in Zwolle wilde graag haar medewerkers in dienst houden, maar tijdens de lockdowns zaten de medewerkers natuurlijk thuis. "Mijn baas kwam in contact met IJsselheem," vertelt Thomas Schutte (24). "Bij de revalidatie in Zwolle konden ze mij wel goed gebruiken. Ik werk hier nu vanaf februari als gastheer." Thomas werkt normaalgesproken bij De Agnietenberg in de bediening en ook is hij partijmanager.

Thomas doet de deur open voor nieuwe revalidanten en bezoekers van de revalidatie- en COVID-afdeling. Hij geeft uitleg en brengt de mensen naar hun kamer. Ook meldt hij de mensen bij de

verpleging aan. Daarnaast brengt hij de post rond en haalt beneden bloemen en fruitmanden op. "Ik doe dit drie ochtenden in de week en soms val ik in op zondagavond." De bezoekers van de COVID-afdeling moeten een medisch mondkapje op en handschoenen aan. Ook zorgt Thomas voor een nieuw mondkapje als ze weer vertrekken.

Iets heel anders

"Dit is wel heel iets anders dan mijn gewone baan," vertelt hij. "Ik loop normaalgesproken veel, in een hoog tempo. Maar ik vind het mooi om de zorg op deze manier te kunnen ontlasten." Monicque Hulsman, afdelingssecretaresse, is blij met zijn hulp. "De deuren zijn gesloten in verband met corona. Dat betekent dat wij elke keer naar de deur moeten lopen om mensen te ontvangen en uitleg te geven. Dat werkt niet handig met de telefoon en je andere werk. Mijn collega Henriëtte Kroes of ik zitten namelijk meestal alleen bij de receptie."

Achter de schermen

"Ik vind het mooi om achter de schermen te kunnen kijken, ik kom normaalgesproken nooit in een zorginstelling. Wat ik niet verwacht had, waren de cliënten zelf. Hoe ze zijn." Thomas ervaart ook wat corona met mensen doet. "Ik zie 'corona' nu van dichtbij, wat het doet met mensen. Ik zie hoe ze binnenkomen en weer weggaan." Bij de 'koffie to go' die De Agnietenberg biedt, treft hij wel eens mensen die hem ervan willen overtuigen dat corona maar 'nep' is. "Ik ga met hen de discussie niet aan. Ik weet wel beter."

Als hij weer aan het werk gaat, weet hij nog niet of hij daarnaast ook vrijwilligerswerk blijft doen. "We maken lange dagen in de horeca, maar dit is wel iets moois. Collega's zeiden ook al, misschien kunnen we er mee doorgaan, al is het maar één keer per maand."

"Alles komt goed"

Monicque: 'Thomas helpt ons echt uit de brand'

Monicque Hulsman is afdelingssecretaresse en werkt al ongeveer 12 jaar bij IJsselheem. "Ik ben heel blij met de hulp van Thomas."

Voor 'corona' stonden onze deuren gewoon open. Er waren vrijwillige gastheren en gastvrouwen. Die hielpen mensen verder. Maar door corona zijn zij gestopt. Ze zijn bang of ze zitten zelf in de kwetsbare doelgroep. Mijn collega Henriëtte Kroes en ik kregen het werk erbij."

Monicque en haar collega konden het extra werk niet bij hun gewone werk doen. "Je moet de deur voor mensen openen, uitleg geven over de coronamaatregelen en naar hun kamer brengen. En ons gewone werk gaat ook gewoon door. Terwijl we meest van de tijd alleen zitten. Gelukkig heeft onze vrijwilligerscoördinator Karin contact met De Agnietenberg gekregen en kon Thomas ons komen helpen." Dat doet hij drie ochtenden in de week van 10.00 tot 12.00 uur. Ook valt hij wel eens op zondagavond in van 18.00 tot 20.00 uur om bezoek te begeleiden.

De bezoekers van de COVID-afdeling moeten een medisch mondkapje op en handschoenen aan. Ook zorgt Thomas voor een nieuw mondkapje als ze weer vertrekken. Monicque zit in het kantoortje achter de receptie en is dus bij de hand voor eventuele vragen. "Thomas en ik nemen altijd de nieuwe opnames door en soms is er tussendoor ook tijd voor een praatje. Echt leuk, die aanspraak van jong volk!"

Henrique: 'Lekker wandelen in de zon'

Henrique Post (54) heeft MS, ze woont op de verpleegafdeling bij Myosotis in Kampen. Ze is daar veruit de jongste. Elke dinsdag komt vrijwilliger Gerrit Spanjer (72) met haar wandelen. Ze kennen elkaar van een thema-avond muziek op Myosotis waar Gerrit hielp. "Die avond vond ik er niet zoveel aan, ik vind die muziek niet leuk. Maar wel leuk dat ik Gerrit daar ontmoette."

Koffie met lekkers

Ze maken wandelingen (Henrique in haar rolstoel) en doen een boodschap. Halverwege drinken ze koffie met iets lekkers. Ze praten over dagelijkse dingen en plannen voor de dagen die volgen. "Ook zijn we beide gelovig en daar praten we ook over."

Sombere tijd

"Tijdens de eerste lockdown kwam ik haast mijn kamer niet af, we mochten wel naar de eetzaal op de afdeling. Af en toe kwam mijn zus op de brandtrap naar het raam en dan konden we – met het raam dicht – met elkaar praten. Daar was ik wel blij mee, er was niets anders. Je kon elkaar moeilijk verstaan. Eigenlijk was het niks. Nee, het was gewoon niks." Met Gerrit kon Henrique af en toe bij het hek afspreken in de tuin en daar bijpraten. "Ik was niet bang om zelf corona te krijgen. Ik ben nooit ziek, vroeger ook al niet. Ik ben lerares Frans geweest op een middelbare school. Ik zei tegen de leerlingen 'bij mij hoeft je niet op uitval te rekenen!' Henrique vond de eerste lockdown een sombere tijd. "Gelukkig ken ik niemand die aan corona is overleden."

"Lach meer"

In de zon

Vanaf september konden ze weer gaan wandelen. "We hadden daarvoor natuurlijk wel contact, maar wandelen vind ik fijner."

Ik hou van de zon. Gerrit: "We wandelen altijd de zonnige kant op." Ze gaan altijd met de 'gewone' rolstoel, niet met elektrische. Gerrit: "Dan komen we nergens! Jij maakt nogal wat botsinkjes." De rolstoel is zo afgesteld dat hij minder hard gaat. "Ik lijk wel een slak, zegt Henrique. Gerrit: "Het is voor je eigen veiligheid!" Even later gaan ze op de foto, je ziet dat ze er samen lol in hebben.

Gerrit: 'Fijn om weer te kunnen wandelen samen'

Elke dinsdagochtend wandelt vrijwilliger Gerrit Spanjer (72) met Henrique Post (54). "Henrique is een stuk jonger dan de meeste mensen die hier wonen (Myosotis, red.) en dat raakt je. Mooi dat ik iets voor haar kan betekenen." Ze wandelen naar haar ouders in IJsselmuiden, of doen een boodschapje. Ergens halverwege nemen ze een cappuccino met iets lekkers erbij. Tijdens de eerste lockdown stopten de bezoeken noodgedwongen, want alles ging op slot.

Bijpraten bij het hek

Via What's App en beeldbellen onderhiel den Gerrit en Henrique nog wel contact. Later spraken ze wel eens af als Henrique in de tuin was en dan kon Gerrit bij het hek even met haar bijpraten. "De eerste keer dat ik haar na maanden weer zag, dat was best emotioneel."

Ranja met een rietje

Gerrit Spanjer kwam al vele jaren op bezoek bij zijn schoonmoeder die op de Plantage in Myosotis woonde. "Ik hielp regelmatig mee om bewoners naar activiteiten te brengen zoals de bingo of thema-avonden. Op een gegeven moment tijdens een jaren 60/70 muziekavond zag ik een vrouw zitten in een rolstoel en ze probeerde ranja met een rietje te drinken. Dat lukte niet helemaal, dus ik vroeg of ik haar even mocht helpen. Dat mocht, het klikte gelijk. We maakten een praatje en ik vroeg of ze het leuk vond als ik met haar ging wandelen. En dat vond ze."

Band

"We hebben een leuke morgen samen," vertelt Gerrit. "We hebben altijd wel wat om over te praten. En het is leuk om haar ouders te bezoeken. Die zijn zo blij als we langkomen." Hij heeft met haar ouders ook een band gekregen. Net als met de andere mensen waar hij vrijwilligerswerk deed. Die heren zijn inmiddels overleden. "Ik heb nog steeds contact met hun vrouwen. Je bouwt een band met ze op. Het worden een soort kennissen."

Mariska: 'Veel steun aan Zwaantje'

Mariska Gaasbeek is verzorgende zorg & welzijn in de Maarlenhof, ze werkt er bijna 11 jaar. Ze kent vrijwilligster Zwaantje Maat nog uit de tijd dat zij en Zwaantje collega's waren. Tijdens de coronatijd heeft ze veel steun van Zwaantje ervaren. "Wat voor haar misschien als een klein gebaar voelt, voelt voor mij als een enorm groot gebaar."

"Tijdens de eerste lockdown waren er bij ons veel besmettingen. Wij als zorgmedewerkers waren daar zo druk mee. We kregen flink wat te verduren. De ondersteuning van Zwaantje (en de andere vrijwilligster Jennie) was heel erg fijn. Ik wist wat ik aan haar had, want we zijn op elkaar ingespeeld. En Zwaantje kent ook veel mensen."

Mariska heeft de coronatijd als heel zwaar ervaren. "In die tijd zijn er bijvoorbeeld op de Maarlenhof drie cliënten op één dag overleden, dat had veel impact op ons. Echt heel heftig. Niet te bevatten. Niet alleen voor ons, maar zeker ook voor de familie."

De hulp van Zwaantje was heel welkom. "Ze heeft inzicht, ze deed extra dingen die wij op dat moment niet konden bieden, zoals een 1-op-1 praatje. De mensen hadden natuurlijk ook geen bezoek."

Die extra aandacht van haar werd erg gewaardeerd." Mariska en haar collega's konden ook hun verhaal bij Zwaantje kwijt. "Ze snapt ons. Je merkt dat ze het vrijwilligerswerk met passie doet, niet omdat ze zich 'verplicht' voelt."

Mariska heeft haar bruiloft nu al een keer verplaatst. De bewoners leven erg mee. "Iets om naar uit te kijken!"

"Blijf jezelf"

Zwaantje: 'Blij dat ik iets kon betekenen!'

Zwaantje Maat is vrijwilligster in de Maarlenhof. Ze heeft daar ook gewerkt, maar is nu al drie jaar met pensioen. Tijdens de coronatijd werd haar gevraagd of ze de zorg wilde ondersteunen. Dat wilde ze wel.

"Ik heb het overlegd met mijn man, hij stond er ook achter. Ik ben nooit bang geweest. Ik ben blij dat ik iets heb kunnen betekenen."

"Ik ging niet bij coronapatiënten naar binnen. Ik hield me juist bezig met bewoners die geen corona hadden. Die kregen minder aandacht, omdat de zorg zo druk was. Ik schonk koffie, ging even met iemand zitten en maakte een praatje. Deed de afwas. Je merkte dat mensen met dementie die aandacht vooral erg nodig hadden. Ze snapten ook niet waarom hun familie niet meer kwam. Erg triest."

Zwaantje vond de afleiding voor haarzelf ook prettig. Ze is er twee keer per week 's ochtends van 10 tot 1 en om de week op zondag. "Je weet dat je nodig bent." Ook biedt Zwaantje Mariska en haar collega's een luisterend oor. "Zij moesten hun verhaal kwijt." Zelf kon ze de heftige tijd wel goed van haar afzetten. "Ik ben vrij nuchter."

Ze hoopt haar 'gewone' vrijwilligerswerk weer op te pakken als het weer kan: helpen bij de bingo, het zingen, handwerken, bloemschikken, enz. Als ze andere mensen die vrijwilligerswerk een tip zou moeten geven? "Het moet je liggen, maar het is ontzettend dankbaar werk. Je krijgt er zoveel voor terug." Ze geeft een klein voorbeeld. "Een mevrouw die slecht ziet, hoort mijn stem 'O, ben jij het Zwaantje, ik hoor het aan je stem'. Daar geniet ik van."

Mevrouw Koers: ‘Fietsen is altijd mijn hobby geweest!’

“Ik heb altijd veel gefietst, fietsen is altijd mijn hobby geweest,” vertelt mevrouw Koers (77). Ze woont in De Schans in Zwartsluis. “Vroeger heb ik bijvoorbeeld de Elfstedentocht gefietst. Ik deed dat alleen, maar onderweg kom je altijd wel iemand tegen waar je mee kunt op fietsen. En ik ging niet op een racefiets, nee, deze ‘Piet Pelle’ ging gewoon op zijn ‘Gazelle!’”

Het fietsen met vrijwilligster Bianca Huls vindt ze dan ook prachtig. Ze maken samen tochtjes naar bijvoorbeeld Belt Schutsloot of Wanneperveen. “Je zit gezellig naast elkaar en kunt met elkaar kletsen. Ook kun je meetrappen.” Ze vindt het leuk als ze onderweg veel mensen tegenkomen. “Ik ben hier geboren en getogen, dus ik ken veel mensen.” Ze vindt het leuk om te zien wat er verandert in Zwartsluis en

omgeving, bijvoorbeeld als er nieuwbouw komt. Mevrouw Koers heeft na het overlijden van haar man (25 jaar geleden) zelf altijd als vrijwilliger gewerkt in het zwembad. Daar kent ze ook veel mensen van.

“Blijf in beweging”

Naast het fietsen zit mevrouw Koers niet stil. Ze puzzelt, brei en leest veel. Ze houdt wel van reuring. In de coronatijd was het maar stilletjes. “Niks an,” zegt ze. Gelukkig gaat het de goede kant op met de versoepelingen en nu in het voorjaar kan ze samen met Bianca weer gaan fietsen. “Daar kijk ik naar uit!”

Bianca Huls: ‘Ik was klaar met thuiszitten.’

“In oktober tijdens de tweede lockdown was ik klaar met thuiszitten. Ik had vrije tijd over, want ik werk ik de horeca en in de sport. Beide lagen stil,” vertelt Bianca Huls uit Zwartsluis. “Ik heb gebeld met de Schans en vroeg of ik met een bewoner kon fietsen. Zo heb ik mevrouw Koers ontmoet. Elke week gingen we erop uit met de duofiets.”

Toen het weer slechter werd, hielden ze het bij koffiedrinken. “Helaas werden de maatregelen daarna weer strenger en kon ik niet meer op bezoek komen.” Dit interview is de eerste keer dat ze elkaar weer zien.

Bianca wilde graag iets doen voor ouderen. “Die zitten veel binnen en kunnen niet weg. Ik hou ervan om sportief bezig te zijn, vandaar mijn vraag om met een bewoner te kunnen fietsen.” Met mevrouw Koers maakt ze tochten van een uur, soms anderhalf uur in de omgeving. “Mevrouw Koers kent veel mensen hier, ze weet precies wie waar woont en zwaait heel wat af. Soms stoppen we even om een praatje te maken. Ook leer ik dingen over vroeger van haar.” Ook andere bewoners spreken Bianca aan. “Dat wil ik ook wel,” zeggen ze dan. “De duofiets is vaak beschikbaar, het zou mooi zijn als er meer ‘fietsvrijwilligers’ komen. Het kost je maar een uurtje in de week en je maakt er iemand zo blij mee,” zegt Bianca. Binnenkort start haar werk in de horeca weer, maar ze is vast van plan om met mevrouw Koers te blijven fietsen. “Ik werk veel uren, maar ik kan vast de tijd nog vinden om met haar te fietsen.”

Hartverwarmende acties

Vrijwilligster Kitty Flobbe uit Zwolle kwam ‘voor corona’ elke dinsdagochtend naar een afdeling op de Nieuwe Haven. Tijdens de eerste coronagolf kon zij er niet meer naar toe. “Ik heb toen allerlei acties bedacht om bewoners en medewerkers een hart onder de riem te steken,” vertelt Kitty. “Bijvoorbeeld een spandoek met ‘houd moed’ erop of ‘blijf gezond’. Die knutselde ik dan in elkaar en zo vertrok ik naar de Nieuwe Haven, zo rond koffietijd. Dat was wel een heel gedoe op de fiets, want ik heb geen auto. Iedere veertien dagen kwam ik met een nieuwe actie.”

Handjes en hartjes

“Ik heb bijvoorbeeld ook handjes uitgeknipt en op een stokje gemaakt. Die deed ik dan door de brievenbus. Zelf had ik dan een grote hand en dan zwaaide ik naar de bewoners en zij zwaaiden dan terug met de kleinere handjes.” Kitty vertelt dat ze altijd wel van knutselen houdt en daar mee bezig is. “Ik wilde wel elke keer iets nieuws bedenken.” Medewerkers en bewoners waren blij met haar acties. “Ik kreeg waardering en toen ik er weer mocht komen zag ik de handjes en hartjes bijvoorbeeld hier

en daar in een bloempot staan. Ook appte een collega mij foto's door. Voor mij was het een simpel iets, maar het betekende voor hen echt iets.” Ze ging er tot ongeveer half mei mee door. “Eind september mocht ik weer komen. Wat ik nu doe is bijvoorbeeld pannenkoeken bakken, soep of wentelteefjes maken.”

Aandacht

Kitty werkte vroeger zelf op de Nieuwe Haven. Ze is nu 5,5 jaar met pensioen. Ze wilde na haar pensioen graag iets doen om aandacht te geven aan de bewoners. Ze vindt het fijn om iets voor anderen te kunnen doen. “Daar word ik blij van!”

Hallo, ik ben Melvin Brandenburg en in normale omstandigheden ben ik druk in de weer met mijn eigen bedrijf Kamper Events. Wij organiseren evenementen en groepsactiviteiten. Eén van de activiteiten die wij bijvoorbeeld maandelijks organiseren was de MaGreet Seniorenquiz, speciaal voor de bewoners en hun familieleden, een gezellig avondje uit. Zodoende was ik al bekend met IJsselheem.

Tijdens de eerste lockdown hebben we besloten om alle activiteiten die we gepland hadden staan op te schorten

Thuiszitten is niks voor mij en mijn aanname was dat de mensen die op dat moment de

meeste hulp konden gebruiken de ouderen waren.

Gelukkig konden ze mijn hulp graag gebruiken en heb ik in de periode maart t/m juni als vrijwilliger meegeholpen binnen Margaretha om de bewoners te voorzien van hun dagelijkse boodschappen. Hierbij hielp ik twee tot drie ochtenden in de week. Zelf heb ik deze periode ervaren als zeer dankbaar en bracht ik met veel plezier de boodschappen naar de bewoners toe.

Wat erg leuk is, is dat je de bewoners na een aantal weken steeds beter begint te kennen en je ook een band met hen opbouwt.

Met een vaccin op komst hoop ik dat deze malaise snel over is voor iedereen en dat we met de mensen die gemist worden in gedachten, verder mogen gaan met het leven dat wij allemaal als vanzelfsprekend hebben aangenomen.

*Melvin Brandenburg,
Kamper Events*

Ervaringen van drie vrijwilligerscoördinatoren

Astrid Holthof is vorig jaar tijdens de eerste lockdown begonnen als vrijwilligercoördinator bij Wilhelmina van Sonsbeeck.

Door de situatie en de nieuwe functie werd ze toch in het diepe gegooid. Haar idee was om het 'gewoon te gaan doen'. Niet afwachten maar aanpakken. Iedere twee maanden verstuurt ze een nieuwsbrief naar de vrijwilligers om ze op de hoogte te houden van wat er speelt. Ze heeft veel nieuwe ideeën. In het afgelopen hectische jaar heeft ze heel wat neer weten te zetten!

Hermien Mulder is vrijwilligerscoördinator bij de Nieuwe Haven.

Via Landstede en Deltion heeft zij 22 mensen die de opleiding Horeca en Luchtvaart doen, kunnen begeleiden bij en met de verschillende teams tijdens de coronacrisis. Van te voren werd gezegd: 'Je weet niet waar je aan begint!' En dat was ook zo! Naast alle reacties, positief en negatief, met vallen en opstaan, in samenwerking met de teams en teamcoach was het een grote opdracht. Maar ze kijkt tevreden terug.

Karin Hamminga, activiteitenbegeleider en vrijwilligerscoördinator Revalidatie Zwolle:

“Ik ben trots op de activiteiten die tijdens de coronapandemie doorgaan waarmee we de cliënten een fijne ochtend bezorgen. Ze vinden het fijn om hun hoofd even leeg te maken en te kunnen ontspannen. Hoe we dit mogelijk hebben gemaakt? Door goed te letten op hygiëne, tafels op afstand van elkaar te zetten en ons in covid-pak te hijsen en de afdeling op te gaan om alle verhalen te horen. Het vergt veel van ons, veel schakelen, aanpassen en soms iets op de ene dag voorbereiden en de andere

dag pas kunnen uitvoeren i.v.m. de voorbereidingen en hygiënemaatregelen. Gelukkig heb ik veel steun aan mijn collega's, er is veel saamhorigheid!”

www.ijsselheem.nl

IJsselheem
ER ZIT EEN VERHAAL IN ELK MENS